

regningsmåde ikke anvendes. Fristen er absolut, således at tidligere ophold her i landet vil være uden betydning for retten til nyt ophold i 3 måneder, medmindre den mellemliggende udrejse er sket i omgælseshensigt. Bestemmelsen i lovens § 3 vil endvidere ikke kunne anvendes på grænse- og sæsonarbejdere, hvis ophold ikke kan betinges af tilladelse.

Heller ikke bestemmelsen i udlændingelovens § 9 om arbejdstilladelse vil kunne anvendes over for fællesmarkedsborgere.

Det vil dog ikke være påkrævet at foretage ændringer i de anførte lovbestemmelser, idet gennemførelsen af fællesskabets regler om opholds- og arbejdsret kan ske administrativt med hjemmel i lovens § 10 som affattet ved forslaget.

I det omfang Danmark bliver forpligtet til at indføre ændrede regler om udlændinges rejselegitimation og meldepligt under deres ophold i landet, vil dette ligeledes kunne ske administrativt. Hjemmelen her til findes i udlændingelovens § 1, stk. 1, og § 13, stk. 2.

5. Som nævnt omfatter lovforslaget kun de ændringer, som er påkrævede af hensyn til dansk medlemskab af EF, og kun i det omfang, tilpasningen til fællesskabets regler ikke kan gennemføres på anden måde. Det har af tidsmæssige grunde ikke været muligt at tage hensyn til de overvejelser med henblik på indførelse af større ensartethed i de nordiske udlændingelove, som den i 1966 nedsatte fællesnordiske udlændingekomite har fremsat. Komiteen har afgivet betænkning i 1970 (Nordisk Udredningsserie 16/70). På enkelte punkter går lovforslaget dog udover den angivne begrænsning. Således har man i visse tilfælde fundet det mest hensigtsmæssigt og rimeligt, at de forbedringer af udlændinges retsstilling, som det udvidede europæiske samarbejde forpligter til, ikke blot kommer en begrænset kreds til gode, men gennemføres med virkning for alle udlændinge uden hensyn til deres nationale tilhørsforhold. Dette sker i reglen tillige i overensstemmelse med de synspunkter, der er anført i den nordiske betænkning.

Gennemførelsen af fællesskabsreglerne får ikke alene indflydelse på de danske lovbestemmelser og administrative forskrifter, men medfører også, at der på enkelte punkter må ske ændring af den nordiske paskontroloverenskomst af 12. juli 1957. Der er optaget forhandlinger med de øvrige nordiske lande herom, og på et embedsmandsmøde i januar 1972 med deltagelse af repræsentanter for Danmark, Finland, Norge og Sverige er der opnået principiel enighed om en tillægsoverenskomst til paskontroloverenskomsten. Efter dette tillæg kan Danmark ved tilslutning til EF fravige paskontroloverenskomstens

regler om indrejse og ophold i det omfang, de gældende bestemmelser i EF nødvendiggør det. Som modstykke hertil påtager Danmark sig en udvidet pligt til fra de øvrige nordiske lande at tilbagetage udlændinge, som i kraft af EF-reglerne er indrejst via Danmark i det nordiske pasområde.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser.

Til § 1, nr. 1.

1. Bestemmelserne om afvisning foreslås i hovedsagen opretholdt uændrede, idet det dog af hensyn til fællesskabsreglerne er nødvendigt at foretage visse begrænsninger i adgangen til afvisning. Om beføjelsen til at træffe bestemmelse om afvisning henvises til bemærkninger til § 1, nr. 2, ad § 6.

2. Om de enkelte afvisningsgrunde bemærkes:

Nr. 4 svarer til den gældende lovs nr. 4, men foreslås udvidet med en adgang til at afvise personer, hvis indrejse ikke er ønskelig af hensyn til den offentlige orden eller sundhed på grund af misbrug af beruselsesmidler.

Ændringen må ses på baggrund af, at den vide afvisningsadgang i den gældende lovs § 2, stk. 5, („når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil“) foreslås ophævet, jfr. herom nedenfor under pkt. 4. Forslaget er i overensstemmelse med en henstilling i den nordiske betænkning.

Udtrykket „beruselsesmidler“ omfatter både alkoholiske drikke og euforiserende stoffer. Det er alene misbrug, der kan begrunde afvisning. Det kræves endvidere, at indrejsen skal være uønsket af hensyn til den offentlige orden eller sundhed. Der er hermed navnlig tænkt på tilfælde, hvor den pågældende kan udgøre en fare for andre, idet han ved sin livsførelse kan forlede til lignende misbrug, eller hvor han i øvrigt på grund af sin tilstand må befrygtes at kunne være til fare for andres sundhed, samt tilfælde, hvor en eventuel behandling på grund af den pågældendes ringe tilknytning til landet mest hensigtsmæssigt kan iværksættes i hjemlandet.

3. *Nr. 5* svarer til det hidtidige nr. 5, men bestemmelsens udformning er ændret for at tilkendegive, at en tidligere straf ikke i sig selv bør være tilstrækkelig til at nægte en udlænding adgang til landet. Det afgørende vil være, om han må antages efter indrejsen at ville begå en strafbar handling. Antagelse om fremtidig kriminalitet vil ofte støttes på, at den pågældende tidligere har forset sig. Ved bedømmelsen heraf bør der kun lægges vægt på forhold af alvorligere karakter, der er fastslået ved dom og har medført frihedsstraf. Selv om udlændingen ikke er tidligere straffet, kan der dog efter omstændighederne være tilstrækkelige holdepunkter for, at han efter indrejsen vil gøre sig skyldig i strafbart for-